

ἰωαννικά κρινολίνα ἢ ἄσμενα μαλακῶς, καὶ κατα-
 συντρίβον τοὺς ἀντεθνικοὺς φανούς τοῦ—gaz—
 ἔκραζα ὡς οἱ ἐπαναστάται καὶ οἱ ἀσπασθέντες, οἱ
 συνομόται καὶ οἱ κατὰσκοποι, ὡς ὅλος ὁ κόσμος
 ἄνδρες καὶ γυναῖκες — Ζήτω, Ζήτω ἡ ἐπανάστα-
 σις! Ζήτω καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ μας παιδιά! . . .
 Ἔως οὗ ἤλθε καιρὸς καὶ ἐφώναζαν — δηλαδὴ ἐ-
 φωνάζαμεν — καὶ κάτω. — Ὅχι βέβαια ἡ ἐπα-
 νάστασις, διότι αὐτὴν τὴν ἤθελε τὸ ἔθνος, τὴν
 ἤθελε καὶ ἡ Κυρία. . . ἥτις ἐθουσιάσθη — εἰς
 ταῖνας καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα, τὰ ὅποια
 δὲν λέγονται—ἀλλὰ κάτω οἱ κακοὶ ἐπαναστάται,
 οἵτινες ἐφατρίαζον ἐλσεῖν, πλὴν ἄνευ αὐτῆς καὶ ἐ-
 μοῦ. . — Ὡ, φαντασθῆτε, ἂν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ
 δύο! Μία Κυρία, ὡς τὴν Κυρίαν, καθὼς πρέπει,
 καὶ εἰς διάβολος ἐπαναστάτης, πιστεύω, ὅτι ἂν
 δὲν κτίζουν, χαλοῦν ὅμως ἓνα κόσμον ἀφρευκτα,
 ἀρκεῖ νὰ φατριάσουν εἰλικρινῶς. . .

Βλέπετε, εἶμαι ὀλίγον φλύαρο, πλὴν ὅμως εἶμαι
 ἄθωο Χί, Χί! ὡς ἐν ὑπουργικὸν πρόγραμμα καὶ ἄ-
 κκα ὡς τὸ πρῶτον συνταγματικὸν ὑπουργεῖόν
 μας! ἀγαπῶ μόνον, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, νὰ φατριά-
 ζω ὡς ἐκεῖνο ὅχι ὀλίγον, ἀλλὰ πολὺ — διότι ἡ
 μάχισσα φατρία μὲ γοητεύει, ὡς καὶ τι ἀναπό-
 ρευκτον εἰς τὴν ὑπαρξίν καὶ πλεόν τῆς ὑπάρξεως,
 ὡς ἡ ζωὴ, ἡ χάρις τῆς ζωῆς ὡς τὸ πέπερι εἰς τὰ
 λάχανα. Ἐρως ἄνευ φατρίας καταντᾷ ἀηδὴς ἀσθέ-
 νεια, ἡ πολιτικὴ εἶναι συνάγχη, ἡ κοινωνία μέγα
 κοιμητήριον καὶ ἡμεῖς ἄταφοι νεκροὶ, ὅταν τῆς φα-
 τρίας τὸ πνεῦμα δὲν φυσᾷ ὅσω σφοδρότερον ἐπ’
 αὐτῆς. Λογομαχίαι, ἔριδες, συγκρούσεις, ἐμφύλιοι
 πόλεμοι, ταραχαί, ὁ κόσμος ἄνω κάτω γίνεται,
 φατρία! λέγεις, καὶ παρηγορία, βάλσαμον ἐπιχύ-
 νεται τὸ ὄνομά της εἶναι ἀρμονία τοῦ σύμπαντος,
 τὴν διάβολον βλέπετε μὲ τὴν Χρυσάλλιδα κατορθώ-
 νει νὰ συμβιβάζῃ καὶ μόνον τὴν ἐθνικὴν μας Συ-
 νέλευσιν διαίρει, πλὴν εἶναι διὰ νὰ διορθώσῃ τὸ
 ἔθνος. . . ἂν δὲν ἤμην διάβολος ἤθελα νὰ ἦμαι
 φατρία, τώρα ἀναγκάζομαι νὰ ἦμαι καὶ τὰ δύο. .

Πῶς σὰς τρομάζει ἡ ἐμφάνισίς μου μετὰ μίαν
 ἐπανάστασιν, καθ’ ἣν πολλοὶ ἐφάνησαν φοβερώ-
 τεροι καὶ τοῦ διαβόλου! ἀλλ’ εἶμαι ἄοπλο τὸ
 πτωχὸ, ὡς δεκαεξαετῆς παρθένος ἐξελθοῦσα μά-
 λιστα τοῦ παιδαγωγείου μὲ μόνον τὴν καρφοβε-
 λόννην της καὶ δὲν ἀνῆκα ποσῶς εἰς τὸ κοιμητά-
 ρον, μολοντόι ἐφώναζα καὶ ἐγὼ ὡς οἱ θρασύτεροι,
 Ζήτω! μέχρι κόρακος. — Ἐπομένως εἰςέυρετε, νο-
 μίζω τὴν ῥομαντικὴν ἱστορίαν μου καὶ τὸ ἐλα-
 φρόν μου αὐτὸ Χί, Χί, δὲν σὰς εἶναι ἄγνωστον!

τοῦλάχιστον εἰς τὰς ὥραίαις καὶ εὐσεβεῖς ἀναγνω-
 στρίαις σας δὲν εἶμαι ξένος· ἐπὶ πολὺ ὑπῆρξα τῆς
 Κυριακῆς των ἡ ἀθώα ἀπασχόλησις, ὅταν ἡ ἀ-
 πλοικὴ φλυαρία μου συνήθως τὰς ἀπεκοίμιζεν εἰς
 ὄνειρα τερπνά, ἐνῶ τὸ νῆμα τῆς μυθώδους οὐράς
 μου τὰς ὠδήγει ἐδῶ, τὰς μετέφερεν ἐκεῖ, καὶ πολ-
 λάκις ἂν δὲν ταῖς ἀνεκάλυπτε τὸν Μινώταυρον
 εἰς τὸ βάθος τοῦ κοινωνικοῦ μας λαβυρίνθου,
 οὐχ ἥττον ἀπεκάλυπτε πολλὰ μυστικά, διὰ τὰ
 ὅποια εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ τώρα ἡ ἀριστοκρατία
 περιέργεια δίδει. . δίδει καὶ φίλημα, ἐνῶ πολλὰ
 εὐγενεῖς συναναστροφαὶ μὲ δέχονται εἰς τὰς λίαν
 φιλοξένους ἀγκάλας των, ἀρκεῖ νὰ φέρω μαζί μου
 τὸ *μανδύλιν* τῆς *καταλαλιῆς*. Τὸ βλέπω, καὶ
 θὰ τὸ ἰδῆτε καὶ σεῖς, ἐδῶ ἡ ζηλοτυπία νὰ μὲ προ-
 καλῇ, ἐκεῖ ἡ ἀντιζηλία νὰ μὲ θωπεύῃ, ὁ ἔνοχος νὰ
 μὲ παρακαλῇ καὶ ἡ ὥραία τέλος πάντων νὰ μὲ
 καθικετεύῃ ἔχει νὰ μὲ εἰπῇ καὶ τι, ἐπιθυμῇ νὰ
 τὴν εἰπῶ δύο λέξεις, διότι βλέπει ὅτι ὁ μικρὸς
 ἔρως μὲ θέλει σύμμαχον καὶ οἱ πονηροὶ συνδρο-
 μῆται τῆς φιλτάτης Χρυσάλλιδος, οἵτινες πλη-
 ρώνουσιν, ὡς φαντάζομαι, ὅχι τόσον τακτικῶς,
 — ἤ, πῶς μαντεύω! — δὲν βλέπουν τὴν στιγ-
 μὴν νὰ φανῇ ὁ διανομεὺς σας. Ὡ, πόσον ὁ κόσμος
 εἶναι περίεργος καὶ μάλιστα τὴν πρωτοχρονιά!

ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

* * * Ὅταν ἀπολέσωμεν ἵππον ἢ κύνά προσφιλῆ,
 παρηγοροῦμεν ἑαυτοὺς ἐνθυμούμενοι ὅσας τυχὸν
 ἐλλείψεις ἢ ἐλαττώματα εἶχον· τὰ αὐτὰ δ’ ὡς
 ἔγγιστα πράττομεν μετὰ τὸν θάνατον τῶν συγ-
 γενῶν ἐκείνων ὅσοι μᾶς λησμονοῦσι κατὰ τὴν
 σύνταξιν τῶν διαθηκῶν αὐτῶν.

* * * Ἡ ἀνάγνωσις τῶν συγγραμμάτων τῶν νεω-
 τέρων συγγραφέων μᾶς διασκεδάζει μετρίως. ἐνῶ
 ἡ τῶν ἀρχαίων παρέχει ἡμῖν τροφὴν ὑγιᾶ, καὶ
 κάθε σελὶς τῶν πολυτίμων τούτων συγγραμμά-
 των μᾶς προικίζει διὰ γνώσεων ὅλως νέων καὶ
 ὠφελιμωτάτων.

* * * Ἡ ἄδολος φιλία καὶ ἡ ἀκμία υγείας τότε
 μόνον ἐκτιμῶνται, ὅταν ἀπολεσθῶσι.

* * * Τὰς μὲν κακὰς τῶν πράξεών μας ἀείποτε
 δικαιολογοῦμεν, προθύμως δ’ ἐπικρίνομεν καὶ σχο-
 λιάζομεν τὰ καλὰ ἔργα τῶν ἄλλων, ὅταν ἀκούω-
 μεν αὐτὰ ἐκθειάζομενα.